Acatistul Sfinților cuvioși Andronic și Atanasia, soția sa

(s.v. 9 octombrie / s.n. 22 octombrie)

Sfinţii cuvioşi Andronic şi Atanasia, soţia sa - Sfinţi doctori fără de argint, vindecători de cancer, izgonitori de duhuri rele şi de toată lucrarea diavolească, ajutători în căsnicie pentru găsirea soţului/soţiei rânduit de Dumnezeu

***

Sfinţii cuvioşi Andronic şi Atanasia (s.v. 9 octombrie / s.n. 22 octombrie):

https://www.academia.edu/44391669/Sfin%C5%A3ii_cuvio%C5%9Fi_Andronic_%C5%9Fi_Atanasia_9_octombrie_

https://archive.org/details/sfintii-cuviosi-andronic-si-atanasia-9-o

https://www.slideshare.net/slideshow/sf-andronic-si-atanasia-239138948/239138948

***

Materiale despre Sfinţii cuvioşi Andronic şi Atanasia:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20cuv.%20Andronic%20%C5%9Fi%20%20Atanasia%20(9%20oct)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Andronic+%C5%9Fi+Atanasia

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Atanasia

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat. Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.

Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Celor ce au dus viață strălucită în căsnicie și în călugărie, care s-au asemănat, prin mărimea de suflet, Sfântului și dreptului Iov, Sfinților cuvioși Andronic și Atanasia ne rugăm. Iar voi, doime de sfinți binecuvântați, mijlociți, pentru noi, la tronul Sfintei Treimi, căci, cu dragoste, vă chemăm: ***Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!***

Icosul 1

Ziditorul firii, Dumnezeu, Părintele nostru, v-a ales a fi comoară pe pământ și în Cer, asemănându-vă, în purtare, cu Îngerii, care Îl slăvesc neîncetat, lucru pentru care vă lăudăm:
Bucurați-vă, mlădițe ale aceluiași trunchi;
Bucurați-vă, prelungiri sfințite ale Raiului spre noi, cei păcătoși;
Bucurați-vă, ancore ale credinței depline;
Bucurați-vă, inimi înfierbântate de iubirea lui Hristos;
Bucurați-vă, cei uniți prin Taina cununiei și a călugăriei;
Bucurați-vă, crini nepătați de vremelnicia lumii;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 2

Ați viețuit în vremea împăratului grec Teodosie cel mare, sfinților cuvioși, însoțindu-vă în căsnicie cu evlavie și rugăciune, lucrând meșteșugul de zlătar adică lucrători de aur și de argint, fiind înfrumusețați cu toate bunătățile și darurile lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 2

Bogăția voastră era îndestulătoare și o împărțeați în trei: una la săraci, alta la Biserică și alta o țineați pentru voi, iar pentru aceste fapte de milostenie Domnul v-a învrednicit cu doi copii, Ioan și Maria, care erau bucuria voastră:
Bucurați-vă, că ați trăit așa timp de 12 ani;
Bucurați-vă, că mai apoi, Dumnezeu i-a chemat pe ambii copii la el deodată;

Bucurați-vă, că mare durere v-a adus moartea lor;
Bucurați-vă, că ați vărsat lacrimi amare de jale;
Bucurați-vă, că Sfântul mucenic Iulian s-a arătat mamei îndurerate;
Bucurați-vă, că i-a arătat că cei doi copii se desfată de bunătățile cerești;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 3

Primind, cu smerenie, voia lui Dumnezeu de a-i chema pe copiii voștri la El, ați rupt, cu putere și înțelepciune, legăturile vieții și ați împărțit toată averea săracilor, căci dorul de Dumnezeu, din inima voastră, era mai aprig decât amintirea celor vremelnice și ați pornit la drum spre Ierusalim având sufletul aprins de dorire către Împăratul Vieții: ***Aliluia!***

Icosul 3

Închinându-vă la Sfântul Mormânt al Domnului, ați ajuns și în Alexandria unde v-ați rugat la Moaștele Sfântului mare mucenic Mina, iar, mai apoi, v-ați îndreptat spre Mănăstirea Skelis, la marele Daniil, starețul cel înainte-văzător care v-a grăit așa:
Bucurați-vă, că doliul nu v-a pricinuit slăbiciune sufletească;
Bucurați-vă, că ați zis: ”Domnul a dat, Domnul a luat”;
Bucurați-vă, că Sfânt Numele Lui L-ați binecuvântat;
Bucurați-vă, că dând agoniseala săracilor, ați adunat comoară în Cer;
Bucurați-vă, că ați dorit a vă uni cu Hristos;
Bucurați-vă, că tânjeați amândoi după aripile îngerești!
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 4

Povățuitorul Mănăstirii Sketis v-a primit cu bunăvoință și, cunoscând cu ochiul său străvăzător cele ce vor fi, v-a îndemnat să intrați fiecare în rânduiala Mănăstirii, separat, iar voi ați ascultat cu smerenie: ***Aliluia!***

Icosul 4

Cu bună credință ați călătorit până la Mănăstirea de maici, umblând pe cale, postind, priveghind, rugându-vă neîncetat, vărsând lacrimi de pocăință și fiind întăriți de ajutorul dumnezeiesc, iar noi ne rugăm:
Bucurați-vă, că odată ajunși, Sfânta Atanasia a luat chipul îngeresc;
Bucurați-vă, că tu, Sfinte Andronic, te-ai întors la S chitul de bărbați;
Bucurați-vă, că și tu ai depus voturile monahale;

Bucurați-vă, că ai devenit ucenic al Sfântului cuvios Daniil;
Bucurați-vă, că ai învățat viețuirea, cea după Dumnezeu;
Bucurați-vă, că amândoi v-ați împlinit dorirea sfântă a inimii;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 5
Timp de alți 12 ani ați petrecut în despărțire și sârguință, Sfinților Andronic și Atanasia, omorând patimile trupului și prin harul Duhului Sfânt, agonisind slava nepătimitoare a Îngerilor, care v-a îmbătat cu dorul închinării din noi la mormântul Domnului, căci Dumnezeu lucra, prin iconomia Lui: ***Aliluia!***

Icosul 5
Nici tu Sfinte Andronic nu ai fost oprit de starețul tău, nici tu Sfântă Atanasia nu te-a împiedicat egumena ta și ați pornit, amândoi deodată, la drum către Ierusalim, fără să vă fi vorbit înainte, fiecare cu gândul propriu, dar mânați de aceeași rază a harului, care vă călăuzea, spre a vă regăsi:
Bucurați-vă, că, printr-o pronie negreșită, v-ați întâlnit călători pe drum;
Bucurați-vă, că Duhul Sfânt a lucrat deopotrivă în mințile voastre;
Bucurați-vă, că Dumnezeu v-a adus iar la un loc;
Bucurați-vă, că v-ați iscodit unul pe altul cu privire la nume;
Bucurați-vă, că Sfânta Atanasia și-a zis pe nume ”Atanasie”;
Bucurați-vă, căci, cu tot dinadinsul, pretindea că e bărbat;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 6
Nici înfățișarea, nici purtarea nu te-au dat de gol, Sfântă Atanasia, căci erai întărită cu Râvna lui Dumnezeu, având fața veștejită de vânt și purtând semnele unui post aspru, așa încât Sfântul Andronic nu te-a cunoscut și tu i-ai cerut să păstrați tăcerea, până la întoarcere, cugetând la Domnul: ***Aliluia!***

Icosul 6
Ajungând la Sfintele Locuri v-ați închinat, după cum doreați, îndestulându-vă cu hrana, cea nepieritoare, a Harului, care înveșmântează toate cele sfinte și ați revenit apoi în părțile din Sketis, fiecare fiind stârnit de virtutea celuilalt și tânjind să vă petreceți restul timpului vieții împreună:
Bucurați-vă, că ați mers la Sfântul Daniil pentru binecuvântare;
Bucurați-vă, că el cunoștea, cu duhul, că Sfânta Atanasia era soția Sfântului Andronic;

Bucurați-vă, că acesta s-a învoit să vă lase a vieţui împreună;
Bucurați-vă, că tu Sfinte Andronic te-ai dus la Sfânta Atanasia;
Bucurați-vă, că v-aţi reunit în duh şi rugăciune;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic şi Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului şi ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 7
Aşa au trecut încă 12 ani, timp în care numele vostru s-a făcut cunoscut nu doar în Sketis ci în toată Alexandria, căci mare era faima voastră nu doar pentru vieţuirea desăvârşită în virtuţi, ci şi pentru izvorul minunilor pe care le făceaţi fiindcă prin voi s-a împlinit cuvântul Domnului: ”Pe cei ce Mă slăvesc îi voi slăvi!” ***Aliluia!***

Icosul 7
Amândoi L-aţi slăvit pe Dumnezeu, cu fapta şi cu cuvântul, lăsând toate bogăţiile pământeşti şi însoţirea, cea după fire şi aţi ales să înstrăinaţi toate desfătările lumii vremelnice, pentru a-L preamări pe Dumnezeu, drept pentru care vă cinstim:
Bucurați-vă, că eraţi tămăduitori de trupuri şi de suflete;
Bucurați-vă, că alergau la voi cei chinuiţi de diavoli;
Bucurați-vă, că, prin puterea harului vostru, duhurile necurate fugeau;
Bucurați-vă, că voi legaţi diavolii în adâncul pământului;
Bucurați-vă, că lanţurile erau prinse pe vecie;
Bucurați-vă, că eraţi mari şi cunoscuţi exorcişti şi doctori fără de arginţi;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic şi Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului şi ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 8
Împlinindu-se cei 12 ani şi venind vremea cununilor şi a răsplătirilor, a poposit la voi, la chilie, Sfântul stareţ Daniil, care vă vizita, după obicei, în fiecare an. Vorbind el cu voi despre cele cuvenite şi poruncind toate necesare nevoinţei voastre, a plecat dar când era la jumătate de cale l-ai ajuns din urmă, Sfinte Andronic, spunându-i: ”Te cheamă pe tine, părinte, fratele Atanasie, ca să te rogi pentru el, căci se duce la Domnul”: ***Aliluia!***

Icosul 8
Întorcându-se degrabă dumnezeiescul stareţ, te-a aflat pe tine, Sfântă Atanasia, petrecând ultimele clipe şi, după ce te-a împărtăşit Sfântul Daniil, cu Sfintele Taine ale lui Hristos, i-ai spus că în aşternutul tău va găsi o scrisoare pentru fratele Andronic pe care să o citească după îngroparea ta:
Bucurați-vă, că Sfânta Atanasia apoi şi-a dat sufletul în mâinile Domnului;
Bucurați-vă, că trupul fiind pregătit pentru îngropare, s-a arătat a fi femeiesc;

Bucurați-vă, că multe și slăvite minuni au făcut Sfintele moaște;
Bucurați-vă, că, citind Sfântul Andronic scrisoarea, a cunoscut că fratele Atanasie era soția lui;
Bucurați-vă, că el a trăit deodată și bucurie și întristare;
Bucurați-vă, cei ce ați adus uimire poporului;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 9

Sfântul Daniil a rămas la Schit până în ziua a noua de pomenire a Sfintei cuvioase Atanasia și, făcând slujba de pomenire, a plecat la coliba lui, dar după ce a străbătut o bună parte din cale, cineva l-a ajuns din urmă și l-a chemat: ”Nu te duce, părinte, mai departe! Căci te cheamă pe tine fiul tău, Andronic, care e pe punctul de a se duce la Domnul și el”: ***Aliluia!***

Icosul 9

Găsindu-l pe Sfântul Andronic abia viu, l-a împărtășit cu Sfânt Trupul și Sângele Domnului și, după ce acesta s-a dus, cu sufletul, în Împărăția lui Dumnezeu, s-a ridicat gâlceavă mare între frați căci atât cei din Schitul Sketis cât și monahii din Tabernacol voiau să ia la ei Sfintele lui moaște spre întărire și spre a-i ajuta în lupta cu diavolul:
Bucurați-vă, că starețul Daniil a pus capăt gâlcevii;
Bucurați-vă, că el a hotărât ca Sfântul Andronic să fie îngropat cu soția lui;
Bucurați-vă, că Sfintele moaște au rămas la Sketis;
Bucurați-vă, sfinților, care și după moarte, ați rămas împreună;
Bucurați-vă, că fiind ca două turturele, v-ați săvârșit unul după altul;
Bucurați-vă, că Dumnezeu v-a unit și în Cer în ceata Sfinților cuvioși;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 10

Nu puține sunt minunile săvârșite prin Sfintele voastre moaște, binecuvântați Andronic și Atanasia, căci o Biserică sfântă a fost zidită în numele vostru, în care pictându-se sfintele voatre icoane, din acestea a picurat mir roșu, ca niște broboane de rouă, care era tămăduitor de felurite boli: ***Aliluia!***

Icosul 10

Harul vostru dumnezeiesc a rămas pe pământ ca moștenire de credință pentru cei bolnavi și greu încercați de ispite și, degrabă, alergați din Cer la orice suspin al credincioșilor, care vă strigă:

Bucurați-vă, că mirul acela din icoane, a vindecat cancerul;
Bucurați-vă, că a adus alinare și izbăvire de bolile fără leac;
Bucurați-vă, că bolnavul care avea limba mâncată de boală s-a tămăduit;
Bucurați-vă, că limba i-a crescut la loc, ungându-se cu mirul binecuvântat;
Bucurați-vă, că și vorbirea i-a revenit pe deplin;
Bucurați-vă, că boala nu i s-a mai întors niciodată;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 11
Un alt bărbat avea o fiică tânără ce avea măruntaiele măcinate de o boală pe care medicii o numeau abces, căci o infecție fără leac pusese stăpânire pe intestinele ei și nu putea dobândi vindecare de la nici un doctor, dar voi sfinților ați fost doctori fără de arginți, prin mila lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 11
Aducând tatăl pe copilă la racla cu Sfintele voastre moaște și luând mirul ceresc, l-a amestecat cu apă și i-a dat fiicei sale să bea, iar băutura a tăiat boala aceea, ca un briceag, căci copila a dat afară pe gură toată necurăția din ea, spre uimirea celor care vă laudă:
Bucurați-vă, că un altul zăcea aproape mort de neputință;
Bucurați-vă, că avea părțile ascunse ale corpului putrezite;
Bucurați-vă, că s-a uns cu mirul cel sfânt;
Bucurați-vă, că rănile i s-au tămăduit în câteva zile;
Bucurați-vă, că și durerea s-a liniștit deodată;
Bucurați-vă, că multă ușurare a primit cel pătimitor;
Bucurați-vă, că dezlegați și blestemele de nerodire, de dragoste și de spor;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 12
Cu credință și nădejde s-a apropiat de racla cu Sfintele voastre moaște și un tânăr din țara Mirelor, care fusese blestemat și purta în pântece un șarpe, care amarnic îl chinuia, luându-i toată vlaga, făcându-l să trăiască în frică și ducându-l în pragul pieirii, dar s-a uns cu mirul ce curgea fără oprireM din trupurile voastre și pe loc a vomat șarpele, eliberat fiind de blestem și dând slavă lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 12
Viața voastră strălucită și vestită biruiește orice cuvânt de laudă, căci ați supus bărbăția cea duhovnicească la nemurirea faptelor, arând brazde dumnezeiești în

jitnițele jertfelor omenești și ați adunat roadele binecuvântărilor cerești drept pentru care sunteți mari făcători de minuni și doctori fără de arginți, iar noi, cu umile cuvinte, vă aducem aceste cinstiri:
Bucurați-vă, cei ce ne întăriți în lupta duhovnicească;
Bucurați-vă, zdrobind capul diavolului viclean;
Bucurați-vă, alungând bolile de pântece;
Bucurați-vă, tămăduind boli grele, fără de leac omenesc, atât în oameni cât și în animale;
Bucurați-vă, mari izbăvitori de cancer și de toată suferința trupească;
Bucurați-vă, că sunteți chirurgi desăvârșiți ai sufletelor împătimite;
Bucurați-vă, că îi aduceți împreună pe cei rânduiți de Dumnezeu;

Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Condacul 13 (de 3 ori)
Sfinților cuvioși Andronic și Atanasia, doime de sfinți binecuvântați, vă rugăm mijlociți, pentru noi, la Dumnezeu, ca să ne ierte păcatele, să ne tămăduiască bolile, să dezlege blestemele de dragoste, de belșug și de nerodire și să surpe uneltirile începătorului răutății, îmbrăcându-ne cu platoșa puterii Lui ca să avem armura Duhului Sfânt, să purtăm în mâini sabia Crucii și să ne hrănim cu Sfânta Lumină, căci a Lui este slava pe care o cântăm împreună cu voi: ***Aliluia!***

Apoi, se zice, din nou:

Icosul 1
Ziditorul firii, Dumnezeu, Părintele nostru, v-a ales a fi comoară pe pământ și în Cer, asemănându-vă, în purtare, cu Îngerii, care Îl slăvesc neîncetat, lucru pentru care vă lăudăm:
Bucurați-vă, mlădițe ale aceluiași trunchi;
Bucurați-vă, prelungiri sfințite ale Raiului spre noi, cei păcătoși;
Bucurați-vă, ancore ale credinței depline;
Bucurați-vă, inimi înfierbântate de Iubirea lui Hristos;
Bucurați-vă, cei uniți prin Taina cununiei și a călugăriei;
Bucurați-vă, crini nepătați de vremelnicia lumii;
Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!

Apoi, rostim această:

Rugăciune

O, Sfântă pereche și prea cuvioși Andronic și Atanasia, primind rostirea cuvântului nostru, ca pe o mică binecuvântare, îmbunați-L pe Hristos, Dumnezeul nostru, pe care L-ați slăvit în mădularele voastre, pentru noi și pentru toți cei ce laudă pomenirea voastră de fiecare an.

Voi, care aveți îndrăznire către El, rugați-L să ne izbăvească de greaua boală a cancerului, să ne tămăduiască de putreziciunea patimilor, care s-au încuibat în inimile, sufletele și trupurile noastre, să ne deschidă drumurile către soțul sau soția, ce s-a rânduit de Sus, alungând diavolii și toate formele lui cu care ne înșeală și să ne dea minte luminată să ajungem, cu bine, la sfârșitul vieții, ca să ne desfătăm cu Sfinții, veșnic, în Împărăția Sfintei Treimi, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor! Amin!

Apoi, se cântă **Condacul 1:**
Celor ce au dus viață strălucită în căsnicie și în călugărie, care s-au asemănat, prin mărimea de suflet, Sfântului și dreptului Iov, Sfinților cuvioși Andronic și Atanasia ne rugăm. Iar voi, doime de sfinți binecuvântați, mijlociți, pentru noi, la tronul Sfintei Treimi, căci, cu dragoste, vă chemăm: ***Bucurați-vă, Sfinților Andronic și Atanasia, cei ce rupeți, cu bărbăție, legăturile întunericului și ne îmbrăcați în scut de Lumină sfântă!***

Rostim, apoi, rugăciunea: *Cuvine-se, cu adevărat, să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi preanevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai mărită, fără de asemănare, decât Serafimii, care fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.*

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfinţilor cuvioşi Andronic şi Atanasia şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului părintelui nostru Andronic şi a Sfintei Atanasia, soţia lui

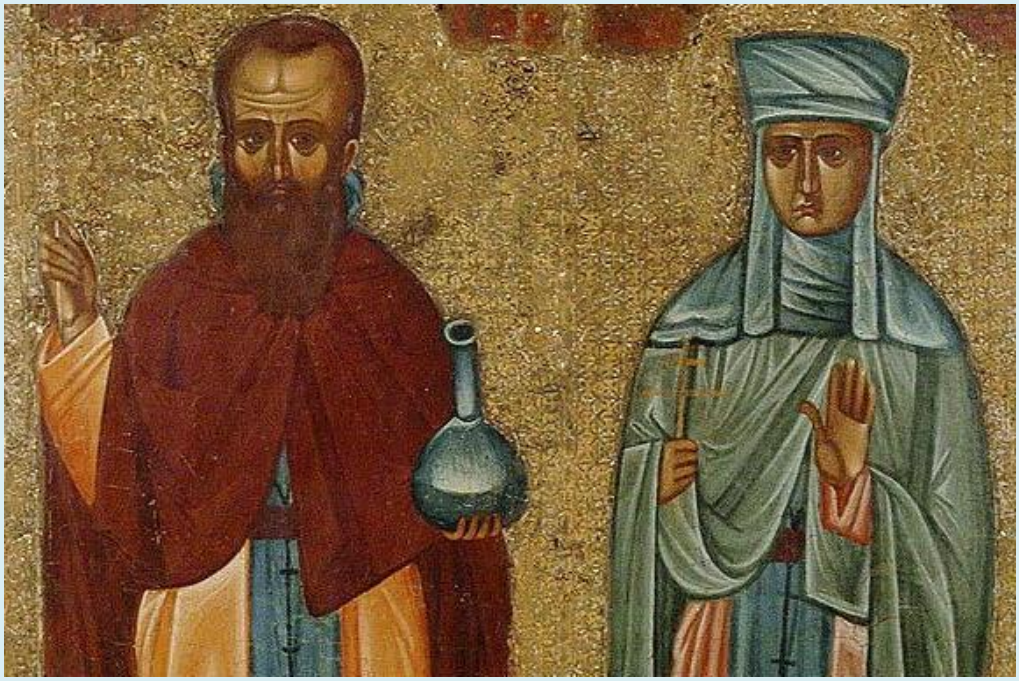

În vremea lui Teodosie cel mare, împăratul grecesc, era un om în Antiohia anume Andronic, care se îndeletnicea cu meşteşugul de zlătar (lucrător de aur şi argint). Acesta a luat de nevastă pe fiica altui zlătar, pe care îl chema Ioan. Numele acestei femei era Atanasia, care însemnează "nemurire", căci, cu adevărat, slava nepieritoare şi-a câştigat prin viaţa ei cea sfântă, precum va arăta sfârşitul vieţii ei.

Andronic şi Atanasia, vieţuind cu cinste şi cu dumnezeiasca plăcere, s-au înfrumuseţat cu toate bunătăţile, iar bogăţia lor, întru care erau îndestulaţi, o împărţeau în trei părţi: o parte o dădeau la săraci, alta o dădeau pentru împodobirea bisericii, iar altă o ţineau pentru trebuinţă casei lor. Şi erau cinstiţi şi iubiţi de toţi ceilalţi cetăţeni pentru blândeţea şi faptele lor cele bune.

Ei au avut un fiu căruia i-au pus numele Ioan. Iar după aceea li s-a născut şi o fiică căreia i-au dat numele de Maria. Apoi, după naşterea celor doi copii, n-au mai voit a se cunoaşte trupeşte, ci vieţuiau ca frate şi soră, iar sârguinţa şi grija lor cea mare era pentru săraci, pentru că-i cercetau pe cei bolnavi, îi spălau, îi hrăneau, îi îmbrăcau şi cu averea lor erau mângâierea străinilor şi săracilor. Şi în toate săptămânile, miercurea şi vinerea o petreceau în post şi în rugăciuni.

Vieţuind ei aşa, a voit Dumnezeu să-i cheme la viaţa cea mai desăvârşită că, lăsându-le toate, să meargă după Domnul lor Iisus Hristos, Care ne-a lăsat nouă pildă să urmăm paşilor Lui.

După doisprezece ani ai vieţii lor casnice, a venit într-o zi Atanasia de la biserică după cântarea de dimineaţă şi i-a găsit pe amândoi copiii ei gemând, iar ea, tulburându-se, a stat aproape de patul lor.

Andronic a venit mai târziu de la biserică şi a început a o strigă pe femeia lui, iar ea a răspuns: "Nu te mânia pe mine, domnul meu, de vreme ce copiii noştri sunt cuprinşi de febră mare".

Şi, pipăindu-i, Andronic i-a aflat aşa cum îi spusese Atanasia şi suspinând, a zis: "Fie voia Domnului". Apoi s-a dus afară din cetate, la biserica Sfântului mucenic Iulian, pentru că acolo erau îngropaţi părinţii lui şi zăbovind în biserică la rugăciune, până la al şaselea ceas, în acea vreme au murit amândoi copiii lui: fiul său, Ioan, care avea doisprezece ani şi fiica sa, Maria, care avea zece ani.

Întorcându-se Andronic de la rugăciune, a auzit în casa sa plângere şi tânguire şi, mîhnindu-se, a alergat în grabă şi a găsit acolo multă lume adunată în curtea lui, iar amândoi copiii zăceau morţi. Intrând în camera sa de rugăciune, s-a aruncat înaintea chipului Mântuitorului nostru Iisus Hristos, zicând cuvintele dreptului Iov: "Gol am ieşit din pântecele maicii mele, gol mă voi duce. Domnul a dat, Domnul a luat, precum a voit Domnul aşa a făcut, fie numele Domnului binecuvântat în veci".

Atanasia, plângând pentru fiii săi, atât de mult a slăbit din pricina mâhnirii încât era aproape de moarte, pentru că zicea: "Să mor şi eu ca fiii mei".

Iar când au fost îngropaţi fiii lor s-au adunat toţi cetăţenii şi a venit însuşi patriarhul cu tot clerul său. Copiii au fost îngropaţi în biserica Sfântului Iulian, acolo unde erau îngropaţi şi bunicii lor.

Atanasia, după îngroparea copiilor, nu mai voia să meargă în casa ei, ci şedea lângă mormântul lor, plângând, iar la miezul nopţii i s-a arătat Sfântul mucenic Iulian, în chipul unui călugăr, şi i-a zis: "O, femeie! pentru ce nu laşi pe cei ce sunt aici să se odihnească!"

Iar ea a răspuns: "Nu te mânia pe mine, Sfinte Iulian, de vreme ce sunt mâhnită, pentru că doi copii am avut şi i-am îngropat astăzi pe amândoi".

Iar el a zis: "Câţi ani aveau copiii tăi?"

A răspuns ea: "Unul avea doisprezece ani, iar celălalt avea zece ani".

Şi a întrebat-o sfântul: "Dar de ce plângi pentru dânşii? Mai bine ai face de ai plânge pentru păcatele tale. Căci îţi zic ţie: în chipul în care firea omenească caută mâncare, pe care trebuie s-o aibă, aşa şi copiii se hrănesc cu bunătăţile cereşti de la Hristos, pe care Îl roagă, zicând: "Dreptule Judecător, ne-ai lipsit de cele pământeşti şi pentru aceasta nu ne lipsi de bunătăţile cereşti"".

Iar ea, auzind acestea, şi-a schimbat mâhnirea în bucurie, şi a zis: "Dacă fiii mei vieţuiesc în ceruri, apoi de ce plâng eu?" Apoi s-a întors ca să vorbească mai mult cu cel ce i se arătase şi nu l-a mai văzut şi l-a căutat prin toată biserica, dar nu l-a mai aflat.

Apoi l-a întrebat pe portarul care păzea uşa bisericii, zicând: "Unde este părintele acela care a vorbit acum cu mine?"
Portarul i-a răspuns: "Nu vezi că uşile sunt încuiate şi nu a intrat nimeni aici? Apoi de ce zici că a vorbit cineva cu tine?".

Atunci Atanasia a cunoscut că aceea a fost vedenie şi s-a înspăimântat şi, ducându-se la casa ei, a povestit bărbatului ei ceea ce văzuse şi auzise şi apoi s-a mângâiat şi s-a liniştit.

Şi Atanasia a zis către Andronic: "Domnul meu, încă de când trăiau copiii noştri voiam să-ţi spun, dar mă îndoiam şi iată că acum, după moartea lor, te rog să mă duci pe mine la o mănăstire, ca să-mi plâng acolo păcatele mele, căci Domnul, luându-i pe copiii noştri, ne va face pe noi mai buni la slujba Sa".

Iar el i-a zis: "Să mergi să-ţi cercetezi gândul tău o săptămână şi de nu-ţi vei schimba acest gând, ne vom sfătui despre aceasta amândoi".

Iar ea, aşteptând multe zile, nu şi-a schimbat gândul, ci cu mai mult dor s-a umplut de viaţa singuratică şi cerea voie de la bărbatul ei s-o lase la mănăstire.

Iar Andronic a vorbit cu tatăl ei şi i-a zis: "Iată, noi vrem să mergem la sfintele locuri ca să ne închinăm, iar ţie îţi încredinţăm casa şi toată averea noastră şi ne rugăm ţie, de ni se va întâmpla ceva rău pe cale, să împarţi averea noastră la cei care au trebuinţă, iar casa noastră s-o faci bolniţa pentru săraci şi gazdă pentru străini".

Andronic, încredinţându-şi casa şi averea socrului său, i-a eliberat pe toţi slujitorii săi. Apoi, într-o noapte, Andronic şi Atanasia s-au sfătuit amândoi, au luat puţină avere pentru călătorie şi, nefiind ştiuţi de nimeni, au ieşit din casa lor şi au apucat calea străinătăţii, încredinţându-se voinţei lui Dumnezeu.

Şi, trecând de cetate, fericita Atanasia, întorcându-se, a văzut de departe casa sa şi căutând spre cer a zis: "Dumnezeule, Cel ce ai zis lui Avraam şi Sarei: "Ieşi din pământul tău şi din neamul tău şi mergi în pământul pe care ţi-l voi arăta ţie", Tu caută şi spre noi şi du-ne pe noi întru frica Ta. Iată, pentru Tine am lăsat casa noastră deschisă, deci să nu ne închizi nouă uşile împărăţiei Tale". Apoi, plângând amândoi, au mers în calea lor.

Ajungând la Ierusalim, s-au închinat la sfintele locuri şi, vorbind cu mulţi părinţi, au luat binecuvântare de la dânşii. Apoi s-au dus şi în Alexandria, ca să se închine Sfântului mucenic Mina.

Andronic a văzut pe un mirean sfădindu-se cu un călugăr şi a zis către mirean: "De ce te sfădeşti cu călugărul?"

Mireanul a răspuns: "Călugărul a închiriat dobitocul meu ca să meargă la schit şi eu i-am zis: "Să mergem acuma, ca să călătorim noaptea şi dimineaţa, la ora zece, vom ajunge la schit mai înainte de a se ivi arşiţa cea mare", iar el nu vrea să mă asculte".

Apoi Andronic l-a întrebat: "Mai ai şi un alt dobitoc?"

Omul a răspuns: "Mai am".

Iar Andronic a zis: "Mergi şi adu-l ca să-l închiriez de la tine, de vreme ce şi eu vreau să merg la schit".

Şi Andronic a zis soţiei sale: "Tu să rămâi aici, până ce voi merge la schit, ca să mă binecuvânteze părinţii".

Iar ea i-a răspuns: "Ia-mă şi pe mine cu tine".

El i-a răspuns: "Nu este obiceiul să meargă şi femeile la schit". Apoi ea, plângând, i-a grăit lui: "Dă-ţi cuvânt în faţa mucenicului Mina că mă vei duce şi mă vei lăsa în mănăstirea de maici". Iar el a făgăduit să-i îndeplinească dorinţa, apoi au mers la schit şi au fost binecuvântaţi de către părinţii schitului.

Auzind de părintele Daniil, a mers la dânsul şi s-a plecat cu smerenie înaintea lui, iar după rugăciune, vorbind cu el, i-a spus toate cele despre dânsul şi despre soţia lui Atanasia.

Apoi cuviosul Daniil i-a grăit: "Să aduci pe soţia ta şi vă voi scrie carte la Tebaida, ca să o duci pe ea acolo şi să o aşezi în mănăstirea de femei".

Şi, mergând, Andronic a adus-o noaptea pe fericita Atanasia la sfântul stareţ Daniil, care, vorbind cu dânşii cuvinte de mântuire foarte folositoare, le-a scris o scrisoare, i-a binecuvântat şi i-a trimis la mănăstirea Tavenisiotului. Şi mergând acolo, fericitul Andronic a aşezat-o pe sfânta sa soţie, Atanasia, în mănăstirea de femei şi îmbrăcându-se în chipul îngeresc (adică s-a făcut călugăriţă), petrecea o viaţă îngerească. Iar Andronic s-a întors la cuviosul părinte Daniil care l-a făcut călugăr şi, învăţându-l viaţa cea îmbunătăţită, i-a dat o chilie ca să vieţuiască liniştit şi singur într-însa.

Fericitul Andronic a petrecut în linişte doisprezece ani, nevoindu-se în călugărie. După aceşti ani, a rugat pe părintele Daniil să-l lase să se ducă la Ierusalim, să se închine sfintelor locuri, iar părintele Daniil, făcând rugăciune şi binecuvântându-l, l-a lăsat să plece.

Apoi părintele Andronic, mergând în părţile Egiptului, a stat să se odihnească puţin sub un molift şi, după rânduiala lui Dumnezeu, a văzut-o pe fericita Atanasia, femeia lui, care mergea în chip bărbătesc şi s-a închinat ca altui părinte. Şi Atanasia l-a recunoscut pe bărbatul ei, dar el nu a recunoscut-o căci cum era cu putinţă să o mai recunoască, când faţa i se veştejise de înfrânare şi era neagră şi pe lângă acestea îşi schimbase şi portul, luând îmbrăcăminte bărbătească.

Şi l-a întrebat pe soţul ei, zicând: "Oare nu eşti tu ucenicul părintelui Daniil, care te numeşti Andronic?"

Iar el a răspuns: "Eu sunt".

Apoi iarăşi l-a întrebat: "Unde mergi, avvo Andronic?"

Iar el a răspuns: "Merg la locurile sfinte pentru a mă închina acolo. Dar tu - a întrebat Andronic - unde mergi şi care îţi este numele?"

Ea a răspuns: "Mă duc şi eu la sfintele locuri şi mă numesc Atanasie" (pentru că acum îşi schimbase numele din Atanasia şi se numea Atanasie).

Şi a zis Andronic: "Să mergem împreună", iar Atanasie a răspuns: "De voieşti să mergi împreună cu mine, apoi să pui pază gurii tale, ca să călătorim în tăcere". Iar el a zis: "Bine, aşa să fie precum voieşti tu". Atunci a grăit Atanasie: "Să mergem dar, şi rugăciunile sfântului tău stareţ să ne întărească".

Ajungând la sfânta cetate a Ierusalimului, au înconjurat toate sfintele locuri şi au mers în Alexandria ca să se închine Sfântului mucenic Mina.

Rugându-se acolo, Atanasie a zis către părintele Andronic: "Părinte, voieşti să stăm amândoi într-o chilie".

Andronic a răspuns: "Să stăm, însă mai întâi îl vom întreba pe sfântul dacă ne va da voie ca să petrecem împreună".

Iar Atanasie a zis: "Mergi şi întreabă, iar eu te voi aştepta în schitul ce se cheamă al optsprezecelea. Şi de-ţi va da voie părintele să vii la mine, precum am călătorit în tăcere, tot aşa să petrecem în tăcere şi în chilie. Iar de nu vei putea să petreci în tăcere, să nu vii la mine, căci chiar dacă părintele va porunci, nu vreau să vieţuiesc acolo unde nu ar fi tăcere".

Şi mergând Andronic la avva Daniil, i-a spus toate cele despre Atanasie, iar Daniil i-a zis lui Andronic: "Mergi şi să petreci cu Atanasie în tăcere, de vreme ce este un călugăr desăvârşit".

Apoi Andronic l-a luat pe Atanasie şi l-a dus în chilia sa unde au petrecut în tăcere şi cu frica lui Dumnezeu alţi doisprezece ani; iar Andronic n-a cunoscut ca Atanasie este soţia lui, pentru că dânsa se ruga cu tot dinadinsul lui Dumnezeu să nu fie recunoscută de bărbatul ei.

Avva Daniil venea deseori la dânşii şi îi învăţa. Odată, fiind la dânşii şi vorbindu-le mult despre folosul sufletului, după ce a terminat, se întorcea la chilia lui şi mai înainte de a ajunge la chilie, l-a ajuns fericitul Andronic şi i-a zis: "Părinte Daniile, părintele Atanasie se duce către Domnul".

Întorcându-se înapoi părintele stareţ, l-a găsit pe părintele Atanasie cuprins de febră mare, iar acesta a început a plânge şi stareţul i-a zis: "Trebuie să te bucuri, de vreme ce mergi să-L întâmpini pe Hristos, iar nu să plângi".

Atanasie i-a răspuns: "Nu plâng pentru mine, ci pentru părintele Andronic. Dar să ai dragoste, părinte, căci după îngroparea mea vei găsi o scrisoare sub căpătâiul

meu şi după ce o vei citi să i-o dai părintelui Andronic". Apoi Atanasie, făcându-şi rugăciunea, s-a împărtăşit cu dumnezeieştile Taine şi s-a dus către Domnul.

Când au venit fraţii ca să-i îngroape trupul au aflat că era femeie cu firea, iar avva Daniil a găsit sub căpătâiul ei scrisoarea şi, după ce a citit-o, i-a dat-o lui Andronic. Abia atunci acesta a cunoscut că părintele Atanasie era femeia lui şi toţi au prea mărit pe Dumnezeu. Apoi aceasta s-a auzit în toate lavrele şi avva Daniil a chemat pe toţi părinţii din Egipt şi din pustiul cel mai depărtat, şi s-au adunat toate lavrele Alexandriei şi călugării care purtau haine albe (pentru că aşa era obiceiul unora de a umbla în haine albe), şi au îngropat cu mare cinste sfântul trup al fericitei Atanasia, prea mărind pe Dumnezeu care i-a dat o astfel de răbdare.

După îngroparea ei, părintele stareţ a rămas cu Andronic până la a şaptea zi, făcând pomenirea celei ce murise, şi a voit să-l ia pe părintele Andronic în chilia sa. Însă Andronic l-a rugat, zicând: "Lasă-mă părinte, ca să fiu îngropat şi eu aici, lângă doamna mea, Atanasia". Şi lăsându-l, stareţul s-a dus, dar n-a ajuns până la chilie, când un călugăr ajungându-l din urmă, i-a zis: "Părintele Andronic se duce către Domnul".

Stareţul a trimis pe cineva pe urma călugărilor care plecaseră şi le-a zis: "Întoarceţi-vă cu mine înapoi la părintele Andronic". Iar ei, întorcându-se, l-au găsit pe părintele Andronic încă viu şi au fost binecuvântaţi de dânsul.

Sfârşindu-se cu pace părintele Andronic, s-a ivit neînţelegere mare între părinţii schiteni, pentru că locuinţa cuviosului Andronic şi a fericitei Atanasia fusese între două schituri: între schitul cu numărul optsprezece şi între schitul celor ce purtau haine albe; de aceea cei cu haine albe ziceau că al lor este fratele Andronic şi îl vor lua la schitul lor, ca să le ajute cu rugăciunile lui, la fel şi părinţii din schitul cu numărul optsprezece ziceau că al lor este fratele Andronic şi sora lui Atanasia şi că la ei trebuie să rămână. Iar schitenii cei cu haine albe ziceau: "Ceea ce va zice arhimandritul de la schitul cu numărul optsprezece, aceea vom face".

Stareţul a poruncit să-l îngroape pe Andronic lângă Atanasia, dar călugării în haine albe nu voiau să-l asculte, pentru că ei erau mai mulţi şi ziceau: "Stareţul este mai presus de patimi şi nu se mai teme de lupte; noi, fiind tineri, voiam să avem lângă noi pe fericitul Andronic, fratele nostru, ca să ne ajute cu rugăciunile sale, căci este destul că v-am lăsat-o pe Atanasia". După aceasta abia s-au potolit şi au îngropat pe cuviosul Andronic cu fericita Atanasia, lăudând pe Dumnezeu cel minunat întru sfinţii Săi, căruia I se cuvine mărirea în vecii vecilor. Amin.